

Stare kronike

Nastanit ću se u nekoj samotnoj kući,
veseliti se toplini sunca.

Galebovi ne izvode više čudesne letove
odavno su mrtvi,
njihovi bijeli kosturi
čame iznad crne vode.
Samo je glas ostao u svojoj prozračnosti
i u omaglici titra.

Sreća čovjeka čini oholim
i on se ne može odvojiti
od grijeha u koji je zabludio.
(stare kronike spominju ovo mjesto).

Priznat ću, nikad nisam bio toliko izgubljen
i zato želim biti u tihoj, samotnoj kući
kraj mora,
s patuljcima uvečer igrati domino i šah.
Sve me je počelo boljeti i zaboravljati.

O, da mogu biti kao more
pa da mogu i tebe i sebe obasjati.

Gojko Polegubić

Obnavljanje vječnosti

Mrtve bi valjalo sanjati
da oćute da su još ovdje
i da ne budu skamenjeni tišinom.
Valjalo bi ih sanjati
da između nas ne bude šutnja,

i pustiti ih da govore,
šeću ulicama, ulaze u tihe dućane.

Mrtvi bi željeli vidjeti More.
Treba ih uvesti u uvalu.

Ali mrtvi su zatvoreni u san
i zato nam ne dolaze.
Vole kišu a ne sklanjaju se pod kišobran.
Treba im naša toplina.

Danas poručuju:
»Previše je mrtvih oko vas,
onih s kojima morate putovati
i obnavljati Vječnost.«

Možda ih susretnem na žalu
po mjesecini.

Gojko Polegubić

Opći potop

Gdje ima vode
ima i života.

I puž se uspinjao na Noinu arku.
O, Bože, koliko je trebalo strpljenja!

A kad su odmakli po tom moru
miš je provrtao rupu
i voda je ulazila u brod.

Lukavica zmija se dosjetila
pa je u rupu utisnula svoj rep.

Zato joj je moguće uvijek i hladno.

Gojko Polegubić

Puževe kućice

Spirale, krugovi, raspukline,
Vode neba, vode zemlje.

A sve se vraća zakriljeno i blisko.

Provirujem u unutrašnjost
tamo gdje puža zanima
kako će livada pomaknuti konja
i kako će nas preskočiti oblak.

I opet
zid, prozor, rešetke.

Gojko Polegubić

Ribarska lampa

Tamo,
u tišini i plićaku jezera
gdje još jedino čaplje i sove navrate
i gdje pod žutim vrbama cvjeta lopoč,
korača i susjed Rade.

Poderanim rukavom košulje
zaklanja lampu »karbitušu«
i ne da lahoru da mu je posve ugasi.

Licem nadvijenim nad vodu
crta krug.
Noć je zvjezdana,
barske trave mirišu.

Ne mari što je jezero puno crnih rupa.
Zna on gdje su najbolji šarani.

U grad mi javljaju: »Umro je noćas.«
Nije, kažem
to svjetlost lampe
tek rasplinula se na valu,
eno ga s niscem šarana na humku,

i prah zvjezdani rasuo mu se
po kaputu.

Gojko Polegubić

Ruža vremena

Tko to luta oko kuća u mraku
i nikad ne ostavlja
luč pred vratima.

Nečija ruka dala je znak
i vjetar je prestao.

Tiho,
tiho hodaj pod zvijezdama
i budi ruža vremena.

Kad priđem prozoru,
bit ću samo sjena
nešto
što u san sipi.

Gojko Polegubić

Kad se jednom nađeš tu

Kad se jednom nađeš tu
tvoja sreća bit će svugdje.
Smjelo kreni prema cilju
svi blagoslovi dolaze iznutra.
Živi svoj dan, ne misli na sutra.

Kad se jednom nađeš tu
srdačno dočekaj sve što ti dolazi.
Ne boj se što život brzo prolazi.

Uzdigni se iznad svega.
Oseka počinje kad je plima najviša.
Sve što dođe mora i otići.
Ne bude li kišilo
tvoj vrt neće cvjetati.

Kad se jednom nađeš tu
ne sumnjaj u sebe i svijet
želju oblikuje sudbina.
Nema li ljubavi sve je grijeh.

Drugi ti mogu pružiti užitak
sreću pronađi sam.

I ako ti tama dušu omota
opet će se pojaviti svjetlost,
ljubav i ljepota.

Gojko Polegubić

Kuća

U kući je udubina. U udubini mrak.
Tražio sam prolaz
ali kuća je bez soba, poda, zidova, stropa.
Bio sam i crkveni pjevač, ministrant,
volio gledati slike anđela
i propitkivati gdje bih mogao provesti vječnost.

Tamjan nisam palio,
zvona nisu zvonila.

Bože, ogrni me svjetlošću
i neka svjetluca snijeg.

Gojko Polegubić

